Η σημερινή κρίσιμη κατάσταση

και η στρατηγική της επανάστασης

στο Νεπάλ

Μια μαζική αλλά ειρηνική λαϊκή εξέγερση, σύμφωνα με τις δεσμεύσεις του Ενοποιημένου ΚΚΝεπάλ (μαοϊκού), βρίσκεται αυτό τον καιρό σε εξέλιξη στις πόλεις και στην ύπαιθρο της χώρας. Εκατοντάδες χιλιάδες λαού, με νυχτερινές λαμπαδηφορίες και μαζικές κινητοποιήσεις στη διάρκεια της ημέρας, περικυκλώνουν το κοινοβούλιο, κλείνουν τις προσβάσεις προς την πρωτεύουσα, καταλαμβάνουν δημόσια κτίρια, κηρύσσουν την αυτονομία ολόκληρων επαρχιών. Κυρίαρχο αίτημά τους η αποκατάσταση της λαϊκής κυριαρχίας και η απαίτησή τους η στρατιωτική ηγεσία να μην παραβιάζει αλλά να τηρεί τις εντολές της πολιτικής ηγεσίας.

Όπως έχουμε ξαναγράψει, ύστερα από ένα δεκάχρονο Λαϊκό Πόλεμο, οργανωμένο από τους μαοϊκούς που είχαν φτάσει να ελέγχουν το 80% της υπαίθρου, και ύστερα από ένα

αποτυχημένο βασιλικό πραξικόπημα, μια γενικευμένη λαϊκή εξέγερση που υποστηριζόταν από τα σημαντικότερα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα αλλά και από το ΚΚΝεπάλ (μαοϊκό), οδήγησε στην ανατροπή του μοναρχοφασιστικού καθεστώτος. Στις εκλογές του Απρίλη του 2008 που επακολούθησαν, το ΚΚΝεπάλ (μαοϊκό) αναδείχτηκε το ισχυρότερο κόμμα, συγκεντρώνοντας τις 220 από τις 575 έδρες του κοινοβουλίου, για να τεθεί επικεφαλής της νέας συμμαχικής κυβέρνησης από κοινού με το ρεφορμιστικό ΚΚΝεπάλ (ενοποιημένο μ.λ.) και άλλα μικρότερα κόμματα. Βασικό καθήκον της κυβέρνησης αυτής ήταν να επεξεργαστεί το νέο σύνταγμα της χώρας, αλλά και να μεθοδεύσει τη συγχώνευση του Λαϊκού Στρατού, που είχε αποσυρθεί σε ειδικά στρατόπεδα με βάση την ειρηνευτική συμφωνία, διατηρώντας ωστόσο τον οπλισμό του κάτω από την επιτήρηση Επιτροπής του ΟΗΕ, με τον Εθνικό Στρατό.

Ωστόσο ο αρχηγός του στρατού Καταβάλ, κατάλοιπο του μοναρχοφασιστικού καθεστώτος, όχι μόνο αρνήθηκε να εφαρμόσει τις εντολές του πρωθυπουργού της χώρας και ηγέτη του ΚΚΝεπάλ (μαοϊκού) Πρατσάντα, παρεμποδίζοντας τη συγχώνευση με το Λαϊκό Στρατό, αλλά και προχώρησε σε μεταθέσεις αξιωματικών και νέες ανεξέλεγκτες στρατολογίες για να διασφαλίσει τον απόλυτο έλεγχο της στρατιωτικής εξουσίας. Ο πρωθυπουργός Πρατσάντα αποφάσισε τότε την καθαίρεση του αρχηγού του στρατού. Καθαίρεση που απορρίφθηκε πραξικοπηματικά από το διορισμένο πρόεδρο της χώρας, οδήγησε στην παραίτηση των μαοϊκών από την κυβέρνηση, στο σχηματισμό νέου κυβερνητικού σχήματος από το ρεφορμιστικό ΚΚΝεπάλ (ενοποιημένο μ.λ.), το αστικό Κόμμα του Κογκρέσου και άλλα μικρότερα κόμματα εκπροσώπους του υποταγμένου ημιφεουδαρχικού καθεστώτος και της ντόπιας αστικής τάξης, που αποδέχονται την επικυριαρχία της Ινδίας και των ΗΠΑ.

Το Ενοποιημένο ΚΚΝεπάλ (μαοϊκό), κηρύσσοντας την ειρηνική λαϊκή εξέγερση από την 1η του Νοέμβρη, δηλώνει ότι είναι αποφασισμένο να τη συνεχίσει και να την κλιμακώσει μέχρι την καταδίκη των πραξικοπηματικών προεδρικών αποφάσεων, την καθαίρεση του αρχηγού του στρατού και την αποκατάσταση της Λαϊκής Κυριαρχίας. Μπροστά στις φήμες που κυκλοφορούν για διάλυση του κοινοβουλίου και στρατιωτικό πραξικόπημα, ο πρόεδρος Πρατσάντα έχει δηλώσει ότι αν δεν σταματήσουν οι απειλές και η κρατική τρομοκρατία, τότε και το νέο αυτό καθεστώς θα έχει την ίδια τύχη με τον ανατραπέντα βασιλιά Γκιανέντρα. Ενώ ο αντιπρόεδρος του κόμματος των μαοϊκών Μπαταράϊ προειδοποίησε πρόσφατα ότι κάθε απόπειρα για βίαιη καταστολή των κινητοποιήσεων θα αντιμετωπίσει σοβαρά αντίποινα.

Στην παρακάτω συνέντευξη του Μπαμπουράμ Μπαταράϊ προς το Παγκόσμιο Λαϊκό Αντιστασιακό Κίνημα (World People' s Resistance Movement)
στις 26 του Οκτώβρη του 2009, εκτίθενται οι απόψεις για την παρούσα κατάσταση και τη στρατηγική του ΚΚΝεπάλ (μαοϊκού).

WPRM: Σας ευχαριστώ για τη σημερινή μας συνάντηση. Στο άρθρο σας στον Εργάτη #4 με τίτλο «Η Πολιτική Οικονομία του Λαϊκού Πολέμου», γράφετε ότι «ο μετασχηματισμός ενός κοινωνικού συστήματος σ' ένα άλλο ή η καταστροφή του παλιού από το νέο, προϋποθέτει πάντα βία και ένα επαναστατικό άλμα. Ο Λαϊκός Πόλεμος είναι ένας τέτοιος τρόπος εξάλειψης του παλιού από μια νέα δύναμη και πραγματοποίησης ενός άλματος προς ένα νέο και ανώτερο κοινωνικό σύστημα». Γιατί τότε το μαοϊκό κόμμα συμμετείχε στη διαδικασία ειρήνευσης και προσπάθησε να αλλάξει την κοινωνία μέσω των εκλογών για τη Συντακτική Εθνοσυνέλευση;

Μπαμπουράμ Μπαταράι: Πρόκειται για πολύ σημαντική ερώτηση σχετικά με τις βασικές αρχές του μαρξισμού-λενινισμού-μαοϊσμού (ΜΛΜ). […] Ο Παρατεταμένος Λαϊκός Πόλεμος (ΠΛΠ) είναι μια στρατιωτική στρατηγική που υιοθετείται στο ημιφεουδαρχικό, ημιαποικιακό πλαίσιο και, στο διαφορετικό πλαίσιο του ιμπεριαλισμού, θα μπορούσε να εφαρμοστεί με τροποποιημένη μορφή ακόμα και σε ιμπεριαλιστικές χώρες. Αλλά βασικά η θεωρία του ΠΛΠ, όπως αναπτύχθηκε από το Μάο, εφαρμόζεται σε ημιφεουδαρχικές, ημιαποικιακές χώρες. Γι' αυτό η στρατιωτική γραμμή που υιοθετήθηκε στην περίπτωση του Νεπάλ ήταν βασικά η γραμμή του Παρατεταμένου Λαϊκού Πόλεμου, την οποία αναπτύξαμε μέσα από την πορεία της πάλης μας, εφαρμόζοντάς την πολύ δημιουργικά επί δέκα χρόνια στο Νεπάλ. Και πετύχαμε να εξελίξουμε αυτόν τον πόλεμο από το στάδιο της στρατηγικής άμυνας σ' αυτό της στρατηγικής ισορροπίας και στη συνέχεια της στρατηγικής επίθεσης. Βασικά, εφαρμόσαμε τη στρατηγική επίθεση, η οποία σημαίνει το τελικό στάδιο της κατάληψης της κρατικής εξουσίας και η οποία πρέπει σχολαστικά να υπολογιστεί και να εφαρμοστεί. Εάν δεν ληφθεί υπόψη η υπάρχουσα ισορροπία δυνάμεων, πολιτική και στρατιωτική, στο εσωτερικό της χώρας αλλά και στο εξωτερικό, πρώτον θα είναι δύσκολη η κατάληψη της κρατικής εξουσίας και δεύτερον, ακόμα κα αν την κατακτήσεις, θα είναι δύσκολο να τη διατηρήσεις. Γι' αυτό εισαγάγαμε ορισμένα νέα στοιχεία.

Ο κόσμος γνωρίζει μόνο το αρνητικό κομμάτι, αλλά αυτό που ξεχνάει ή αυτό που δεν μπορέσαμε να διαδώσουμε σωστά από το ξεκίνημα του ΠΛΠ, είναι το νέο περιεχόμενο του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού και συγκεκριμένα στο γεωπολιτικό πλαίσιο του Νεπάλ. Σ' αυτό το πλαίσιο, το κόμμα μας αποφάσισε ότι χρειάζεται να υιοθετήσουμε μερικές από τις μορφές της γενικής εξέγερσης μέσα στη στρατηγική του ΠΛΠ. Επομένως η βασική στρατηγική θα είναι ο ΠΛΠ, αλλά μέσα σ' αυτή τη στρατηγική θα πρέπει επίσης να ενσωματωθούν στοιχεία γενικής εξέγερσης, η οποία έγκειται στην κινητοποίηση των ανθρώπων στις αστικές περιοχές και οδηγεί στην τελική εξέγερση στην πόλη, οι τακτικές

της γενικής εξέγερσης, θα πρέπει επίσης να ενσωματωθούν σ' αυτή τη στρατηγική. […]

Αυτό το ονομάζουμε Μονοπάτι του Πρατσάντα [σ.μ. από το όνομα του αρχηγού του ΚΚΝ (μαοϊκού)], την οποία θεωρούμε ως παραπέρα ανάπτυξη του ΜΛΜ. Μετά το 2001 εξακολουθήσαμε να υποστηρίζουμε το Λαϊκό Πόλεμο, αλλά καταφύγαμε σε μερικές τακτικές της γενικής εξέγερσης, γι' αυτό όταν εφαρμόζαμε το Λαϊκό Πόλεμο πάντοτε μιλούσαμε για πολιτικές διαπραγματεύσεις και πράγματι είχαμε δύο κύκλους πολιτικών διαπραγματεύσεων. […] Έτσι υιοθετήσαμε αυτές τις τακτικές και μετά το 2001τις ακολουθήσαμε και το 2005 είχαμε φτάσει πια στο στάδιο της στρατηγικής επίθεσης. Ύστερα θεωρήσαμε ότι ήταν καιρός να εστιάσουμε τη δράση μας, να μεταφέρουμε τη δράση μας στις αστικές περιοχές […] γιατί χωρίς κινητοποίηση των μαζών στις αστικές περιοχές δεν μπορούσαμε να ολοκληρώσουμε τη στρατηγική επίθεση, να καταλάβουμε το κράτος. Με τη σκέψη στις τακτικές αυτές ξεκινήσαμε τις διαπραγματευτικές διαδικασίες με ορισμένα κοινοβουλευτικά κόμματα που αγωνίζονταν εναντίον της μοναρχίας, τα οποία όμως ήταν πολύ αδύναμα, η ταξική τους φύση ήταν πολύ αδύναμη, δε μπορούσαν να παλέψουν τη μοναρχία και να ολοκληρώσουν την αστική δημοκρατική επανάσταση. Όταν η απολυταρχική μοναρχία συγκέντρωσε όλη την κρατική εξουσία με πραξικόπημα, ήταν ευκολότερο για εμάς να συμμαχήσουμε μ' αυτά τα αστικά δημοκρατικά κόμματα και να κάνουμε τη συμφωνία των 12 σημείων. Στη βάση αυτής της συμφωνίας εξαπολύσαμε ένα μαζικό κίνημα το οποίο ονομάσαμε 2ο μαζικό κίνημα. Μετά το δεύτερο μαζικό κίνημα σημειώθηκε μια τεράστια εξέγερση του λαού και η απολυταρχική μοναρχία αναγκάστηκε να δεχτεί τη Συντακτική Εθνοσυνέλευση και να παραιτηθεί. […]

Μετά τον Απρίλη του 2009 (όταν ο Πρατσάντα παραιτήθηκε από την κυβέρνηση), αυτή η φάση της Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης και η εφαρμογή του αστικού δημοκρατικού πολιτεύματος είχε λίγο πολύ ολοκληρωθεί. Ο στόχος μας είναι τώρα να συνεχίσουμε την πάλη για να ολοκληρώσουμε τη Νεοδημοκρατική Επανάσταση. Έτσι, έχουμε πάλι μια τακτική μετατόπιση, δείχνοντας ότι από τώρα και στο εξής ο κύριος αγώνας μας θα είναι εναντίον των αστικών δημοκρατικών κομμάτων που υποστηρίζονται από τον ιμπεριαλισμό και τις επεκτατικές δυνάμεις. Μ' αυτή τη σκέψη το κόμμα μας έφυγε από την κυβέρνηση και τώρα εστιάζουμε τη δράση μας στο μαζικό κίνημα, έτσι ώστε τώρα να μπορέσουμε πραγματικά να πραγματοποιήσουμε όσα έχουμε διακηρύξει. […]

Αλλά αυτό που κανένας δεν πρέπει να ξεχνά είναι ότι ποτέ δεν είχαμε παραδώσει τα κέρδη από τον ΠΛΠ, όσα είχαμε κερδίσει κατά τη διάρκεια των δέκα ετών αγώνων. Είχαμε σχηματίσει το Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΛΑΣ), είχαμε τις βάσεις μας, είχαμε μαζική υποστήριξη, και όλα αυτά μπορέσαμε να τα διατηρήσουμε. Όμως δεν μπορέσαμε να ενημερώσουμε τους συντρόφους μας έξω από τη χώρα ότι τα κέρδη του Λαϊκού Πολέμου δεν εγκαταλείφθηκαν ποτέ. Ο ΛΑΣ είναι ακόμα εδώ, όπως και τα όπλα που συλλέξαμε κατά τη διάρκεια του πολέμου, κλειδωμένα μεν σε αποθήκες κάτω από τον έλεγχο ομάδας των

Ηνωμένων Εθνών. Βασικά όμως το κλειδί το έχουμε εμείς, ο στρατός υπάρχει ακόμα και δεν έχουμε παραδοθεί. […]

Τώρα προετοιμαζόμαστε για την τελική φάση της ολοκλήρωσης της Νεοδημοκρατικής Επανάστασης. Σε μερικούς μήνες, όταν η αντίφαση μεταξύ των προλεταριακών και αστικών δυνάμεων θα οξυνθεί, ίσως υπάρξει κάποια επέμβαση από τις ιμπεριαλιστικές και επεκτατικές δυνάμεις. Τότε, μπορεί να αναγκαστούμε να έχουμε ένα νέο γύρο ένοπλων συγκρούσεων. Το κόμμα μας το γνωρίζει ήδη αυτό και έχουμε αποφασίσει να εστιάσουμε πάλι στις μάζες των ανθρώπων, στις αστικές και αγροτικές περιοχές. […]

Ως μαοϊκοί, πιστεύουμε στη συνεχή επανάσταση. Η επανάσταση δεν σταματάει ποτέ. […] Θα ολοκληρώσουμε την επανάσταση με ένα νέο τρόπο και πρέπει να δείξουμε ότι η επανάσταση είναι δυνατή ακόμη και στον 21ο αιώνα. Και το Νεπάλ μπορεί να γίνει πρότυπο της επανάστασης του 21ου αιώνα. […]

WPRM: Μετά την παραίτηση του Προέδρου Πρατσάντα από την κυβέρνηση και το πραξικόπημα από τον πρόεδρο Γιαντάβ με την υπόθεση του στρατηγού Κατουβάλ, το κύριο ρεβιζιονιστικό κόμμα, το ΚΚΝεπάλ (ενοποιημένο μ.λ.), ηγείται τώρα της κυβέρνησης κι εσείς ηγείστε του πρόσφατα σχηματισμένου Ενωμένου Εθνικού Λαϊκού Κινήματος (UNPM). Μπορείτε να μας πείτε το σχέδιο του κόμματος για την καθοδήγηση του 3ου Λαϊκού Κινήματος και την πραγματοποίηση της εξέγερσης σ' αυτή την κατάσταση;

Μπαμπουράμ Μπαταράι: […] Για την καθοδήγηση αυτής της φάσης του κινήματος έχουμε οργανώσει το νέο UNPM, το οποίο βασικά είναι ένα επαναστατικό ενιαίο μέτωπο των πατριωτικών, δημοκρατικών και αριστερών δυνάμεων που καθοδηγούνται από το Κομμουνιστικό Κόμμα. […] Σε κάποια φάση η αντιπαράθεση με τις δημοκρατικέ αστικές δυνάμεις και με τις ιμπεριαλιστικές επεκτατικές δυνάμεις θα φτάσει σε ανώτερο στάδιο. Εκείνη τη στιγμή θα υπάρξει μια αποφασιστική σύγκρουση μεταξύ των αντιδραστικών και των επαναστατικών δυνάμεων. Αυτή θα είναι η επαναστατική εξέγερση. Αυτή είναι η άποψη του λαού. Έτσι, έχοντας αυτό υπόψη έχουμε οργανώσει τα σχέδια και τους αγώνες μας, τους μαζικούς αγώνες τους οποίους θα πραγματοποιήσουμε στους επόμενους μήνες. Όπως πολύ σωστά επισήμαναν ο Μαρξ και ο Λένιν, πρέπει να πιστεύεις σταθερά στην τακτική της εξέγερσης. Αν έχεις να οργανώσεις εξέγερση, πρέπει να δράσεις αποφασιστικά και να φτάσεις μέχρι το τέλος. Αν δεν το κάνεις αυτό, θα ηττηθείς. Για να προετοιμαστείς γι' αυτή την αποφασιστική προσπάθεια πρέπει να περάσεις μέσω διαφορετικών σταδίων, γι' αυτό αφού φύγαμε από την κυβέρνηση, τώρα εστιάζουμε περισσότερο στο ζήτημα της υπεροχής ανάμεσα στους πολίτες, ώστε να μπορέσουμε να απομονώσουμε το στρατοκρατικό τμήμα των αντιδραστικών. Δεύτερον εστιάσαμε στο θέμα του εθνικισμού, ώστε να μπορέσουμε να

οργανώσουμε τις πλατιές μάζες των πατριωτικών δυνάμεων ενάντια στην ιμπεριαλιστική και επεκτατική επέμβαση. Τρίτον, προβάλλουμε το ζήτημα της αγροτικής μεταρρύθμισης και το βασικό θέμα των συνθηκών ζωής των μαζών, έτσι ώστε οι φτωχές λαϊκές μάζες και οι μικροαστικές τάξεις να μπορέσουν να οργανωθούν. […]

WPRM: Οι εκλογές στις ιμπεριαλιστικές χώρες χρησιμεύουν γενικά όχι ως τρόπος κινητοποίησης των μαζών αλλά ως ένα επίσημο τελετουργικό που διεξάγεται με πολύ γραφειοκρατικό τρόπο. Πολύ σπάνια οι εκλογές κινητοποιούν πραγματικά τον κόσμο κι αυτό σε πολύ συγκεκριμένες περιστάσεις, όπως ως ένα βαθμό στην εκλογή Ομπάμα στις ΗΠΑ, γιατί έτσι αντιτάχτηκαν στα εγκλήματα του καθεστώτος Μπους. Πώς μπορείτε να κάνετε εκλογές για να κινητοποιήσετε το λαό και να τον βοηθήσετε να αναπτύξει την κατανόηση της ταξικής φύσης της κοινωνίας και της ανάγκης να ανοίξει δρόμο προς το σοσιαλισμό, όταν η γενική μας εμπειρία από τις εκλογές στις ιμπεριαλιστικές και καταπιεζόμενες χώρες είναι ότι πρόκειται για εργαλείο εξαπάτησης των μαζών;

Μπαμπουράμ Μπαταράι: Η δημοκρατίας όπως εφαρμόζεται στις ιμπεριαλιστικές χώρες είναι μια μορφή αστικής δημοκρατίας, ένα τελετουργικό που εξαπατά τις λαϊκές μάζες και διαιωνίζει την κυριαρχία του ταξικού κράτους. Αυτό για το οποίο μιλάμε δεν είναι η οργάνωση εκλογών μέσα στο αστικό κράτος, αναφερόμαστε σε ένα Νεοδημοκρατικό ή σοσιαλιστικό πλαίσιο μετά την επανάσταση, όπου θα υπάρχουν ορισμένες συνταγματικές διασφαλίσεις βάσει των οποίων οι αντιδραστικοί, οι ιμπεριαλιστές και οι εγκληματικές δυνάμεις δεν θα έχουν δικαίωμα να συμμετάσχουν. Μόνο οι προοδευτικές δυνάμεις, οι δημοκρατικές δυνάμεις και ο λαός θα επιτρέπεται να ανταγωνίζονται. Μιλάμε για ανταγωνισμό μέσα στο Νεοδημοκρατικό ή σοσιαλιστικό πλαίσιο. Αυτή είναι η βασική διαφορά. Μετά την επανάσταση, το πρώτο πράγμα που θα κάνουμε είναι η αναδιανομή της ιδιοκτησίας. Δεν θα υπάρχει πλέον πλούσιος και φτωχός, το μεγάλο χάσμα μεταξύ των εχόντων και των μη εχόντων. Μ' αυτό τον τρόπο, μόνο μετά από την πραγματοποίηση της αναδιανομής της ιδιοκτησίας με σοσιαλιστικό και Νεοδημοκρατικό τρόπο μπορεί κανείς να οργανώσει τον πολιτικό ανταγωνισμό όπου θα υπάρξει δίκαιη δυνατότητα για τον καθένα να ανταγωνιστεί με ίσους όρους. […]

WPRM: Έχετε συζητήσει ήδη μερικές πτυχές της Πολιτιστικής Επανάστασης αλλά θα επιθυμούσα να πάω σ' αυτή λεπτομερέστερα. Η Πολιτιστική Επανάσταση ήταν το αποκορύφωμα της επανάστασης στον 20ό αιώνα. Ποια μαθήματα παίρνετε εσείς και το UCPN (M) από αυτό;

Μπαμπουράμ Μπαταράι: Ναι, πιστεύουμε ότι η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση ήταν το αποκορύφωμα της επανάστασης όχι μόνο στον 20ό αιώνα αλλά σ'

ολόκληρη την ιστορία της απελευθέρωσης της ανθρωπότητας. […]

Το βασικό ζήτημα της Πολιτιστικής Επανάστασης ήταν η συνέχιση της επανάστασης κάτω από τη δικτατορία του προλεταριάτου. Αυτή ήταν η βασική ιδέα. Έτσι, πρώτα χρειάζεται μια δικτατορία της προλεταριακής τάξης και για να γίνει αυτό πρέπει να συντριβεί ολόκληρο το κράτος και να ολοκληρωθεί η επανάσταση: αυτό είναι το πρώτο που πρέπει να κάνουμε. Μετά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου, η εργατική τάξη πρέπει να κινητοποιείται αδιάκοπα σε μια συνεχή επανάσταση. Μόνο έτσι μπορούμε να αποτρέψουμε τον εκφυλισμό του κράτους σε γραφειοκρατικό μηχανισμό. Αυτή είναι η βασική ιδέα. Γι' αυτό μετά τις αρνητικές εμπειρίες της Σοβιετικής Ένωσης και την αρχική αρνητική εμπειρία στην Κίνα, ο Μάο ανέπτυξε την αντίληψη της Πολιτιστικής Επανάστασης, που δίνει στις μάζες το δικαίωμα να επαναστατούν. Ζήτησε από όλες τις καταπιεσμένες τάξεις και το λαό να επαναστατήσουν ενάντια στην εξουσία και εισήγαγε τους Ερυθροφρουρούς, τις λαϊκές επιτροπές, την καθολική δικτατορία του προλεταριάτου σε κάθε τομέα: στην πολιτική, στην οικονομία και στην κοινωνία, στον πολιτιστικό χώρο, ασκώντας την καθολική δικτατορία πάνω στην αστική τάξη ώστε να συνεχιστεί η επανάσταση. Αυτή είναι η θεμελιώδης διάσταση της Πολιτιστικής Επανάστασης κι αυτό πρέπει να υποστηριχτεί και να αναπτυχθεί περαιτέρω. [...]

WPRM: Και όσον αφορά την πάλη των δύο-γραμμών μέσα στο κόμμα;

Μπαμπουράμ Μπαταράι: Η πάλη των δύο-γραμμών σχετίζεται επίσης μ' αυτό το ζήτημα. Η πάλη των δύο γραμμών είναι η ζωή κάθε κόμματος επειδή τα πάντα στον κόσμο είναι μια ενότητα των αντιθέτων. Ακόμη και το κόμμα είναι μια ενότητα αντιθέτων. Η πολιτική του «ενός που χωρίζεται στα δύο» ισχύει και για το κόμμα. Έτσι, μολονότι υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ των προλεταριακών και μη προλεταριακών τάσεων μέσα σε κάθε κομμουνιστικό κόμμα, πρέπει να υπάρχει ένας κατάλληλος μηχανισμός για να οργανώνει την πάλη των διαφορετικών τάσεων μέσα στο κόμμα. Επομένως, η πάλη των δύο γραμμών πρέπει να προωθείται. Μόνο πρέπει να υπάρχει προσοχή στο χειρισμό της πάλης των δύο γραμμών. Σ' αυτό το ζήτημα υπάρχουν διαφορετικές τάσεις μέσα στο Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα. Η μία είναι πολύ σεχταριστική, από τη στιγμή που μπαίνεις σε πάλη των δύο γραμμών, καταλήγεις πάντα σε διάσπαση. Αυτή είναι η σεχταριστική ή ακροαριστερή τάση. Η άλλη είναι μια δεξιά - ρεβιζιονιστική τάση, που θέλει να παλεύει και πάντα να συμβιβάζεται έτσι ώστε το κόμμα μετατρέπεται σε ρεφορμιστική ομάδα. […]

WPRM: Κλείνοντας αυτήν τη συνέντευξη, στην κατάσταση της συνεχούς πίεσης και με το ενδεχόμενο επέμβασης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του ινδικού επεκτατισμού ειδικότερα, πιστεύετε ότι ο σοσιαλισμός σε μια χώρα μπορεί να αναπτυχθεί στο Νεπάλ;

Μπαμπουράμ Μπαταράι: Αυτό το ζήτημα του σοσιαλισμού σε μια χώρα είναι ένα θεωρητικό ζήτημα που πρέπει να συζητηθεί. Είμαστε στην εποχή του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης. Ο ιμπεριαλισμός χαρακτηρίζεται πάντα από την ακανόνιστη και άνιση ανάπτυξη. Έτσι η επανάσταση μέσα σε μια χώρα δεν είναι απλώς δυνατή, αλλά επιβάλλεται, επειδή η επανάσταση δεν θα ξεσπάσει σε όλο τον κόσμο ταυτόχρονα. Αυτό είναι αδύνατο εφόσον παραμένει ο ιμπεριαλισμός και η άνιση ανάπτυξη εξακολουθεί. Πρόκειται για βασική αρχή του λενινισμού που ισχύει ακόμα και πρέπει να την κατανοήσουμε. Αλλά στη συγκεκριμένη περίπτωση μιας μικρής χώρας όπως το Νεπάλ, που στριμώχνεται μεταξύ των μεγάλων χωρών της Ινδίας και της Κίνας και ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός της επιβάλλει τη θέλησή του, εάν δεν υπάρχει υποστήριξη, διεθνής υποστήριξη, ή κάποιο ισχυρό επαναστατικό κίνημα, θα είναι πολύ δύσκολο να αντέξει η επανάσταση.

Λαμβάνοντας αυτό υπόψη, πρέπει εντούτοις να κάνουμε την επανάσταση στη χώρα μας, επιβάλλεται. Αλλά για να τη στηρίξουμε και να την αναπτύξουμε παραπέρα χρειαζόμαστε την υποστήριξη των διεθνών προλεταριακών δυνάμεων. Γι' αυτό πρέπει να δώσουμε περισσότερη σημασία στην εργασία μέσω Διαδικτύου και στη διεθνή κοινότητα. Αυτή η ανάγκη είναι σημαντικότερη στην περίπτωση των μικρών χωρών όπως το Νεπάλ. Πράγματι, τους τελευταίους μήνες έχουμε συζητήσει αυτό το ζήτημα. Για την ολοκλήρωση και τη διατήρηση και την περαιτέρω ανάπτυξη της επανάστασης στο Νεπάλ, τουλάχιστον στο πλαίσιο της Νότιας Ασίας, χρειαζόμαστε την ισχυρή επαναστατική αλληλεγγύη και την υποστήριξη του διεθνούς προλεταριακού κινήματος. Θεωρούμε πως οι αγώνες του διεθνούς προλεταριακού κινήματος παγκοσμίως και μερικοί από τους θεσμούς που αναπτύσσονται είναι πολύ σημαντικοί, όπως το Επαναστατικό Διεθνιστικό Κίνημα (RIM), η Συντονιστική Επιτροπή των Μαοϊκών Κομμάτων στη Νότια Ασία (CCOMPOSA) και το Παγκόσμιο Λαϊκό Αντιστασιακό Κίνημα (WPRM). Αυτό το είδος οργανώσεων είναι πολύ σημαντικό για την επιτυχία της επανάστασης και για τη συγκέντρωση υποστήριξης σε διεθνές επίπεδο για την επιτυχία της επανάστασής μας.

WPRM: Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας.

Μπαμπουράμ Μπαταράι: Σας ευχαριστώ και λαλ σαλάμ! (Λαλ σαλάμ είναι ο «κόκκινος χαιρετισμός» που χρησιμοποιούν οι μαοϊκοί αγωνιστές στο Πακιστάν, την Ινδία και το Νεπάλ. [σ.τ.μ.])

Το παραπάνω άρθρο δημοσιεύθηκε στο **Κόκκινο Δελτίο** 11/09.